

Hồi thứ một trăm lẻ hai

Cao Thanh Vân Dẫn Đò Kế Hoạch

Cao Thanh Vân nói:

- Lệnh huynh nói thế là sự thực, chứ không phải nói ngoa. Bây giờ tại hạ xin thuyết minh về cách quất hiện.

Y từ lừ đưa ngón tay ra đâm vào ngọn đèn tàu để trên bàn. Lúc chỉ lực xuyên qua không gian rít lên veo veo.

Ngọn đèn dầu lập lúc tắt phụt, nhưng trong thư phòng còn một đĩa đèn nữa, nên chỉ tối đi một phút. Anh em Lý thị đột nhiên phát giác ra Cao Thanh Vân đã mất hút thì không khỏi kinh ngạc.

Giữa lúc hai người đang ngỡ ngác, bỗng thấy trong phòng có luồng kính phong xoay chuyển. Ngọn đèn lay động không ngớt. Bất thình lình lại thấy Cao Thanh Vân ngồi nguyên chỗ cũ.

Cao Thanh Vân chợt ẩn chợt hiện như loài quỷ my, anh em Lý Ích bữa nay mới thấy chuyện kỳ lạ này là lần đầu đều không tin ở mắt mình.

Cao Thanh Vân đứng dậy lại gần bàn thấp đèn lên, y ngó Lý Tuệ Tâm nói:

- Bất quá tiểu đệ thân thủ mau lẹ, hành động như gió, nên hai vị không nhìn thấy tiểu đệ nhảy ra ngoài cửa sổ và lúc nhảy vào cũng vậy, chứ không phải yêu thuật chi hết.

Lý Tuệ Tâm nói:

- Thân pháp của Cao huynh thật đã đến độ phi thường.

Lý Ích nói theo:

- Thân thủ Cao huynh như vậy không trách người la tặng cho cái ngoại hiệu là Bạch nhật Thích Khách.

Cao Thanh Vân nói:

- Thân pháp này chưa có chi kỳ lạ. Những người mà Lục Minh Vũ mời đến viện trợ, bất luận nam hay nữ, thân pháp đều mau lẹ như vậy.

Anh em Lý thị nghe nói có cả phái nữ trong vụ này đều lấy làm hứng thú.

Lý Tuệ Tâm hỏi:

- Trời ơi! Đàn bà con gái cũng làm được thế ư?

Cao Thanh Vân đáp:

- Cái đó đã hẳn. Mà không phải chỉ có một cô đâu nhé.

Lý Tuệ Tâm nói:

- Bọn họ là ai vậy? Người có đẹp không?

Cao Thanh Vân gật đầu đáp :

- Đẹp lắm ! Một cô cũng suýt soát bằng tuổi cô. Y là bạn thân của Tra Tư Liệt công tử lên gọi Ân Dương Tinh tuyệt nghệ nghệ của nhà cô ít có địch thủ trên chốn giang hồ.

Lý Tuệ Tâm nức nở khen :

- Trời ơi ? Hay quá nhỉ ! Giả tửu tiểu muội sớm quen biết Cao đại ca thì may ra cũng học được một chút bản lãnh.

Lý Ích nghiêm nghị nói :

- Tra công tử là kỳ nhân đời này. Người bạn gái của chàng dĩ nhiên không phải hạng tầm thường. Tiểu đệ mà được gặp họ một lần thì kiếp này không có gì đáng tiếc nữa.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Nếu Lý huynh quả muốn gặp bọn họ cũng chẳng khó gì chỉ cần thận trọng mà thôi.

Lý Tuệ Tâm xen vào :

- Gia huynh không thể đem lòng yêu ân Dương Tinh cô nương, chớ y cũng tự lượng rồi.

Cao Thanh Vân cười nói :

- Không phải, coi chừng vụ này, mà còn một đôi khác nữa.

Lý Ích ngạc nhiên hỏi :

- Sao ? Bọn họ có điều bất lợi cho tiểu đệ chăng ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Về cặp nhân vật này, tiểu đệ xin giới thiệu người đàn bà trước. Mụ là người xinh đẹp tuyệt thế mà cặp mắt rất lẳng lơ. Cái đó y đã tập thành thói quen rồi nên cả trong câu cười tiếng nói, thường thường pha vào những ý vị trêu chọc đàn ông. Vì sức quyến rũ ghê gớm như vậy, nên chúng ta có thấy Lý huynh bị mụ làm cho điên đảo thần hồn cũng chẳng có chi quái lạ.

Lý Ích nói :.

- Té ra là thế.

Nhưng bây giờ đã được Cao huynh chỉ điểm trước, tiểu đệ quyết chẳng dám làm khách đa tình.

Ly Tuệ Tâm hỏi :

- Còn người đàn ông thì sao ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Hàn là một nhân vật đáng chán ghét thứ nhất trên cõi đời này. Hắn tên gọi Tăng Lão Tam lại mang ngoại hiệu là Quỷ Yếm Thần tăng. Hai vị mới nghe cái ngoại hiệu cũng đủ biết hắn không phải là kẻ đáng chán ghét như hạng người thông thường. Tình thật mà nói thì lúc ban đầu tiểu đệ gặp hắn cũng muốn tránh cho xa.

Lý Tuệ Tâm cười nói :

- Thế thì thú quá !

Cao Thanh Vân nghiêm nghị hỏi :

- Thích thú ư ? Tuệ Tâm tiểu thư khi gặp hấn thì cô có muốn cười cũng không cười ra tiếng được nữa. Hấn có bản lĩnh khiến cho kẻ thù phải chán ngấy, nếu không tự sát cũng phải trốn lánh hấn, chứ không phải chuyện chơi.

Lý Tuệ Tâm thè lưỡi ra hỏi :

- Y gặp nữ nhân cũng không biến đổi tính nết ư?

Cao Thanh Vân đáp :

- Chẳng biến đổi chi hết. Vì vậy mà bọn tạ hạ rất lấy làm kỳ ở chỗ Liễu Thiêu Hương lại ưng lấy hấn ! Không hiểu làm sao mụ chung sống với hấn được ?

Lý Ích nói :

- Những người quen biết của Cao huynh đều ly kỳ quái đản, khiến tiểu đệ nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được. Chẳng trách cao nhân thường nói : đi trăm dặm đường hơn đọc hàng ngàn cuốn sách.

Cao Thanh Vân nói :

- Thiên hạ rộng lớn, chẳng thiếu một chuyện kỳ lạ nào. Nhưng các vị theo đường chính đạo mà đi nên ít thấy việc cổ quái.

Y khoanh tay bước lùi rồi lại bước tới trong thư phòng, trù tính kế hoạch.

- Anh em họ Lý cũng không lên tiếng để khỏi làm gián đoạn luồng tư tưởng của Cao Thanh Vân.

Sau một lúc Cao Thanh Vân hỏi :

- Đại khái chúng ta quyết định như vậy. Lý huynh ! Lý huynh có thể giúp tiểu đệ đi Lạc Dương một chuyến để đưa tin được chăng ? Đây cũng là một cơ hội để Lý huynh được gặp bọn họ.

Lý Ích hoan hỷ đáp :

- Hay lắm ! Tiểu đệ đi ngay bây giờ.

Cao Thanh Vân nói :

- Bây giờ e muộn mất rồi !

Lý Ích đáp :

- Không hề chi. Tiểu đệ quen cả bọn lại dịch canh gác ở cổng thành Lạc Dương. Bất cứ lúc nào muốn vào thành cung được và trong nhà có đủ xe ngựa, rất là thuận tiện.

Cao Thanh Vân nói :

- Thế thì hay lắm ! Lý huynh dùng xe nhà đi Lạc Dương.

Sau khi gặp mặt bọn Tra công tử rồi, có thể lợi dụng xe ngựa để chở một ít người bí mật về bản thành.

Y lại nhìn Lý Ích nghiêm nghị nói :

- Sự thực tên ác ma kia hiện ở bản thành thử không phải ở Lạc Ninh. Tin này Lý huynh chớ liệt lộ ra ngoài.

Lý Ích đáp :

- Cao huynh cứ yên tâm.

Cao Thanh Vân nói :

- Chuyến này Lý huynh đến gặp bọn Tra công tử rồi còn cần gặp Bất Đơn và Bất Đôn đại sư chùa Thiếu vân, hai vị đại kiếm khách Trình Huyền Đạo và Hà Huyền Thúc ở phái Võ Dương, để báo cho họ hay về tình thế nơi đây. Bọn họ tự biết cách lo liệu, ta chỉ cần thông tri vài điểm cốt yếu để mời họ đến trợ trận.

Y ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp :

- Còn một điểm nữa cần khuất tất Lý huynh một chút, là khi Lý huynh nói về mối quan hệ giữa chúng ta xin nhận tiểu đệ là muội tế tương lai.

Cao Thanh Vân lại đảo mắt nhìn Lý Tuệ Tâm thì thấy cô hơi sững sốt một chút rồi nở một nụ cười rất xinh đẹp.

Lý Ích đáp :

- Điểm này không thành vấn đề, chẳng có chi là khuất tất cả. Nếu thành sự thực càng hay.

Gã cười nói tiếp :

- Dĩ nhiên không thể thành được, song tiểu đệ đã lấy làm vinh hạnh lắm rồi.

Cao Thanh Vân nói :

- Lý huynh dạy quá lời. Có điều từ lúc này trở đi, cách xưng giữa chúng ta cần phải cải biến, và kêu tên, cho tỏ ra thân mật.

Lý Ích hỏi :

- Sau khi tiểu đệ động thân, Cao huynh có đi đâu không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu đệ bôn tẩu giang hồ đã quen, trước nay không lo ngại về vấn đề này. Gặp đâu là nhà ngã đâu là giường.

Lý Ích nói :

- Làm thế sao tiện ? Cao huynh cứ ở chỗ tiểu đệ này nghỉ ngơi hay hơn. Tiện ở chỗ tòa viện này ngay bên cửa ngạch, bất cứ Cao huynh ra đi lúc nào cũng không lo người trong hàn xá trông thấy.

Cao Thanh Vân trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Được rồi ! Nhưng sau khi Lý huynh động thân, không chừng tiểu đệ cùng lệnh muội cùng đến nhà tậ hữu để gặp nữ chủ nhân. Có khi sau đây điều đệ còn phiền Lý huynh tìm một nơi ổn thỏa nào khác làm nơi tạm trú cho Ngô phu nhân.

Lý Ích nói :

- Những cái đó không thành vấn đề. Hàn gia còn có tòa trang viện ở ngoài thành. Ngô phu nhân muốn ở bao lâu cũng được.

Cao Thanh Vân nói :

- Nếu Lý huynh còn có tòa trang viện ở ngoài thành để Ngô phu nhân tạm trú thì là một điều may mắn vô cùng.

Lý Ích nói :

- Vậy tiểu đệ đi thay áo. Xin Cao huynh viết thư trao cho tiểu đệ.

Cã vào phòng ngủ thay áo. Cao Thanh Vân cầm bút viết thư cho A Liệt.

Trong thư y chỉ viết mấy điều trọng yếu để khởi nói miệng không được rành mạch. Nhưng có một điểm không thể viết thư được là vụ Âu Dương Tinh đã gặp Ngô Đình Hương.

Ngay lúc Cao Thanh Vân ra đi, y đã dặn nàng không nên nhắc tới chuyện này với người ngoài, chắc nàng cũng không tiết lộ. Nhưng y muốn phòng bị cho cẩn thận, nên dặn Lý Ích nhắc nàng kín chuyện.

Sau nửa giờ, Lý Ích đã ngồi xe ngựa lên đường.

Trong thư phòng chỉ còn lại Cao Thanh Vân và Lý Tuệ Tâm ngồi đối diện dưới ánh đèn.

Không phải hai người nói chuyện tình ái mà là thương nghị cách hợp tác. Cuộc này có liên quan đến sự an nguy cùng sinh tử của Lý Tuệ Tâm. Vì nó quan hệ vô cùng, nên hai người đều lộ vẻ nghiêm nghị.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Những chuyện liên quan đến vụ tiễn thư mạo xưng Ngô phu Nhân, chúng ta đã bàn qua rồi. Chẳng hay tiểu thư có nhớ hết không ?

Lý Tuệ Tâm đáp :

- Tiểu muội nhớ cả rồi. Hay ở chỗ đại ca ước hẹn những người trong các môn phái lớn đến đây đều chưa ai biết mặt Ngô phu nhân, nên tiểu muội thấy chẳng có gì khó khăn.

Cao Thanh Vân nói :

- Đúng thế ! Kể ra vụ này có đủ điều kiện thuận lợi.

Lý Tuệ Tâm nói :

- Nhưng tiểu muội đã giả mạo thì cần phải cho hợp cảnh với người chính trong chuyện. Tỷ như lại sao tiểu muội lại ở một mình trong tòa nhà đó ? Có mối liên quan gì với Cao đại ca ?

Cao Thanh Vân ngắt lời :

- Người ta không hỏi đến những chuyện đó đâu.

Lý Tuệ Tâm nói :

- Dù cho người ta không hỏi, nhưng có lúc chạm trán họ, tiểu muội phải kêu đại ca bằng Cao đại ca hay bằng cách nào ?

Cao Thanh Vân găm nghĩ rồi đáp :

- Việc mưu sát Lục Minh Vũ, chúng ta chỉ tiến hành trong bóng tối, nên trước khi xảy ra sự việc, tiểu thư không gặp họ mà sau khi việc xong cũng không chạm trán. Nhưng vì Ngô Đình Hương hoàn cảnh đặc biệt và nàng đã bị Lưu Dương Tinh ngó thấy, nên Lưu Dương Tinh cô nương thế nào cũng đến thăm hỏi tiểu thư. Dĩ nhiên ngoài cô còn có bọn Tra công tử. Chúng ta phải bàn định kế hoạch cho chu đáo trước đi.

Lý Tuệ Tâm nói :

- Vừa rồi Cao đại ca đã đem việc Ngô Đình Hương kể cho gia huynh cùng tiểu muội hay, nhưng tiểu muội thiết nghĩ nhất định Cao đại ca còn dấu diếm một vài chi tiết.

Cao Thanh Vân ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ có dấu chi tiết gì đâu ?

Lý Tuệ Tâm hỏi lại :

- Sau cùng Cao đại ca có nói với gia huynh là nếu có người đến hỏi Ngô Đình Hương lạc lõng nơi đâu thì người đó mà là Bành Xuân Thâm thì để y gặp mặt. Phải vậy không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đúng thế !

Lý Tuệ Tâm cười lạt hỏi :

- Sao lại còn có chữ nếu ? Chẳng lẽ Bành Xuân Thâm có thể không đến kiếm Ngô Đình Hương chăng ?

Cao Thanh Vân ngần ngừ :

- Cái đó... cái đó...

Lý Tuệ Tâm nói :

- Thực ra Cao đại ca dùng chữ “nếu” đó cũng chẳng có điều chi không ổn. Riêng tiểu muội cảm thấy Cao đại ca nhắc tới việc Bành Xuân Thâm đến kiếm, tỏ ra thái độ không chắc chắn. Lúc ấy tiểu muội không hiểu Cao đại ca chẳng muốn cho Bành Xuân Thâm tới nơi, hay là đại ca nhận thấy có phần chắc chắn y không tới nên mới buột miệng nói thêm vào chữ “nếu”.

Cao Thanh Vân đáp :

- Cảm giác của tiểu thư bén nhạy quá chừng ?

Lý Tuệ Tâm hỏi :

- Thế ra tiểu muội lắm lộn phải không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Không phải ! Tiểu thư đoán đúng lắm.

Lý Tuệ Tâm mỉm cười hỏi :

- Hay lắm ! Vậy Cao đại ca hay cho tiểu muội biết Bành Xuân Thâm không tới hay là đại ca không muốn y tới ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Sự thực cả hai trường hợp đều có lý. Sau khi tại hạ rời khỏi Ngô Đình Hương, tâm tình không bị ảnh hưởng về sắc đẹp của nàng, nhưng cũng phát giác ra không muốn cho Bành Xuân Thâm trở lại đón nàng mới thật là kỳ.

Lý Tuệ Tâm hỏi bằng một giọng tha thiết :

- Tại sao vậy ? Phải chăng nàng không đáng được Cao đại ca hết lòng thương yêu ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đây chẳng phải là vấn đề đáng hay không đáng thương yêu mà trên đạo nghĩa cũng như trên sự thật, tại hạ đều chẳng thể cùng nàng ẩn cư ở Giang Nam.

Lý Tuệ Tâm lắc đầu nói :

- Cao đại ca nghĩ thế không khỏi có điều quá hủ lậu.

Cao Thanh Vân nói :

- Hủ lậu cũng thế mà ít tình cảm cũng vậy. Nói tóm lại tại hạ chẳng thể phạm lỗi lầm với Bành Xuân Thâm, cũng chẳng thể vì nàng mà bỏ nghề hành hiệp.

Lý Tuệ Tâm giải thích :

- Cao đại ca chẳng có điều chi lắm lỗi với Bành Xuân Thâm. Y không trở lại đón Ngô Đình Hương thì là kẻ vô tình phụ nghĩa, chẳng có quyền trách ai được.

Cao Thanh Vân lẳng lặng ngó Lý Tuệ Tâm một hồi rồi hỏi :

- Bành Xuân Thâm có trở lại hay không, chúng ta chỉ phỏng đoán mà thôi đã chắc đâu là sự thực ?

Lý Tuệ Tâm nói :

- Như vậy phải chờ một đoạn thời gian nữa mới được.

Cao Thanh Vân nhăn nhó cười đáp :

- Tiểu thư nói nghe dễ dàng quá. Giả tỷ chờ nửa năm hay một năm Bành Xuân Thâm mới trở lại đón nàng đưa đi thì tại hạ làm thế nào ?

Lý Tuệ Tâm chứng hứng. Cô dương cặp mắt trong sáng lên nhìn chàng trai hào hùng.

Cô hiểu ý tứ Cao Thanh Vân muốn nói, trong thời gian đó y đã thương yêu Ngô Đình Hương một cách sâu xa, mà lại phải chia tau thì đau khổ cho y biết chừng nào!

Cô ra vẻ đồng tình khẽ nói :

- Xin lỗi Cao đại ca, tiểu muội không nghĩ tới điểm này.

Cao Thanh Vân nói :

- Cái đó không thể trách tiểu thư được vì chính tại hạ lúc ban đầu cũng không nghĩ tới.

- Cao đại ca nói đúng lắm. Giả tỷ trong vòng nửa năm hay một năm, Bành Xuân Thâm mới trở lại đón Ngô Đình Hương thì người chịu đau khổ thứ nhất là đại ca. Vì nếu nàng đáng để đại ca phải chờ đợi thì đại ca đã chìm đắm vào cuộc tình ái sâu đậm mà đột nhiên mất đi thì thật là đau thương không thể nói xiết được. Bằng không đáng thì đại ca chờ đợi thành uổng công.

Cao Thanh Vân bật cười nói :

- Tuy tiểu thư ở chốn thâm khê lại còn ít tuổi mà hiểu thế tình khá nhiều.

Y nguyên là người phỏng khoáng hào hùng, binh sinh không để ai thương hại mình, nên khôi phục lại thái độ bình thường được ngay, dường như chẳng để mối sầu vừa rồi vào dạ.

Lý Tuệ Tâm hỏi :

- Đừng tán dương tiểu muội nữa ! Cao đại ca còn tính toán gì không ?

Cao Thanh Vân hơi nghiêng đầu về phía trước dường như để nhìn cho rõ hơn gương mặt mỹ miều của người thiếu nữ đối diện, y nói :

- Tại hạ muốn nhờ tiểu thư giúp cho.

Lý Tuệ Tâm hỏi :

- Giúp đỡ bằng cách nào ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Chúng ta cùng đến coi Ngô Đình Hương. Trước mặt nàng, tiểu thư nên giả vờ tỏ thái độ quan tâm đặc biệt đến tại hạ. Làm như vậy nàng biết câu chuyện khó thành mà rút lui.

Lý Tuệ Tâm giật mình kinh hãi bởi :

- Sao tiểu muội lại có thể khiến cho y biết là chuyện khó khăn mà rút lui ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Dĩ nhiên là được. Sau khi nàng gặp tiểu thư rồi, nhất định có ý nghĩ như vậy.

Lý Tuệ Tâm lắc đầu quầy quay nói :

- Không được ! Tiểu muội không tin như vậy. Trong con mắt y, tiểu muội bất quá là một tên nha đầu miệng còn hôi sữa.

Cao Thanh Vân đứng dậy và bảo cô cùng đứng lên. Y đi xung quanh ngó cô mấy lần từ trên xuống dưới.

Lý Tuệ Tâm tuy vẫn đang hoảng nhưng bị Cao Thanh Vân ngó lui ngó tới, cô không giữ được vẻ tự nhiên và sinh lòng hồi hộp.

May mà Cao Thanh Vân giữ thái độ rất trang trọng, nên cô phải dầy dạn chịu đựng.

Cao Thanh Vân coi xong rồi đứng trước mặt cô, trịnh trọng tuyên bố :

- Tuệ Tâm tiểu thư ! Tiểu thư quyết không phải là tên nha đầu miệng còn hôi sữa. Trái lại ngoài vẻ đẹp thiên nhiên, tiểu thư có phong độ dòng dõi quý phái, khiến người ta ngó thấy biết ngay là người khuê các đại gia được giáo huấn cực kỳ lương hảo. Người ta nhất định liên tưởng ngay đến gia thế phú quý của tiểu thư.

Lý Tuệ Tâm thở phào một cái hỏi :

- Tiểu muội ngồi xuống được chưa ?

Cao Thanh Vân vội đáp :

- Được, được.

Lý Tuệ Tâm ngồi xuống, định thần lại cười nói :

- Trời ơi ! Cao đại ca dòm ngó rồi tăng bốc, khiến tiểu muội cơ hồ đứng không vững.

Cao Thanh Vân đáp :

- Tại hạ nói thật đấy, chứ không phải tăng bốc đâu.

Lý Tuệ Tâm mừng thầm trong bụng hỏi :

- Hãy coi như Cao đại ca không gạt tiểu muội, nhưng muốn tiểu muội phải làm gì ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Chúng ta nói trá là có mối quan hệ họ ngoại nên tại hạ, xin tiểu thư giúp đỡ, mạo xưng là nàng. Dĩ nhiên điều cốt yếu thứ nhất là tiểu thư phải tỏ vẻ quan tâm đến tại hạ chứ không những chỉ về mối liên hệ thân thích mà thôi. Tiểu thư đã hiểu ý tại hạ chưa ?

Lý Tuệ Tâm đáp :

- Hiểu thì hiểu rồi, nhưng biểu diễn bằng cách nào ? Tiểu muội chưa rõ, cần Cao đại ca chỉ giáo cho.

Cao Thanh Vân biết rõ Lý Tuệ tâm cố ý làm bộ với mình nên y không hấp tấp, song y cũng không dám tỏ ra cố ý trêu chọc. Vì thiếu nữ này hãy còn là một vị tiểu cô nương, có khi nhân sự kích thích trước nay chưa từng có mà nảy ra mối tình cảm với y, chuyện giả mà thành thật thì làm thế nào ?

Cao Thanh Vân liền giữ thái độ cực kỳ trang trọng như người hoàn toàn làm một công sự. Thái độ này trước nay đã đem lại nhiều hiệu quả như ý muốn, nhất là đối với các cô gái hay người nhỏ tuổi lại càng đắc dụng.

Y lắng sang chuyện khác nói:

- Còn một việc tại hạ chưa bàn với tiểu thư.

Lý Tuệ Tâm hỏi:

- Việc gì vậy?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu thư giả mạo Ngô Đình Hương chẳng phải là hoàn toàn không nguy hiểm. Tại hạ mong rằng cô nương nên chuẩn bị kế hoạch ở trong lòng mới được.

Lý Tuệ Tâm hỏi:

- Cao đại ca đừng nói cho tiểu muội biết chuyện nguy hiểm, có phải hay hơn không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Không được! Nếu tiểu thư là một cô gái thông thường thì tại hạ không nên nói ra là phải. Nhưng tiểu thư thông minh tài trí hơn người thường xa lắm, nếu biết có chỗ nguy hiểm, tiểu thư nhất định biết đường tận dụng trí tuệ để qua bước đường khó khăn!

Lý Tuệ Tâm la lên:

- Trời ơi! Nhờ Hoàng Thiên chứng kiến. Đại ca tăng tốc tiểu muội thái quá rồi đó. Đại ca đừng làm thế có được không?

Cao Thanh Vân cười nói:

- Xỉn tiểu thư hãy nghe tại hạ nói đây: Giả tử Lục Minh Vũ hành động mau lẹ quá chừng. Hắn sấn vào phòng một cách đột ngột. Khi đó tiểu thư cần sử dụng thủ đoạn để kéo dài câu chuyện. Nói một cách khác là tiểu thư nên tranh thủ thời gian để bọn tại hạ tới nơi kịp thời. Đồng thời tiểu thư nên ghi nhớ tìm cách nào để bọn tại hạ có cơ hội hạ thủ. Giả tử hấn mà bắt tiểu thư để làm con tin thì thật là thâm hiểm!

Vietkiem.com